

kmečkim, bodisi rokodelskim. Utrdil ali utemeljil je sledeči resoluciji, ki sta se obe vsprejeli z velikim navdušenjem. Prva, ki se pošlje tudi vis. c. kr. poljedelskemu ministerstvu na Dunaj, se glasi takole: »Katoliško politično društvo v Konjicah pozdravlja z veseljem postavni načrt o posilnih kmetijskih zadrukah, ter pričakuje, da visoka vlada kakor državni poslanci prej ko mogoče vse storijo, da se ta postavni načrt tudi izpelje.«

Druga resolucija pa namerava našim raznovrstnim delavcem pripomoči do prekoristnega društva, ki naj bi jim gmotno pomagalo za časa bolezni, nesreče ali revščine. Glasi se tako-le: »Sl. odbor katol. pol. društva v Konjicah se pozivlja, naj ukrene potrebno, da se za Konjice in okolico ustanovi »Katoliško delavsko podporno društvo«.

Društveni odbornik Fr. Napotnik je konečno naznanil nekatere pravične pritožbe naših kmetov zastran novodobnih naprav n. pr. bolnišnic, vsprejetišč itd. Ker je pa ura že odbila pet, se je razgovor o teh vprašanih odložil na prihodnji zbor, katerega se utegnejo tudi naši gg. poslanci udeležiti. — S trikratnim živahnim živio-klicem na svetega očeta papeža Leona XIII. in na našega svetl. cesarja Franca Jožefa se je sklenilo zborovanje v najlepšem redu.

Častitim gospodom volilecem brežiškega, kozjanskega in sevniskega okraja.

Šestletna doba deželno-zborskih volitev je obtekla. Dvakrat, leta 1884. in 1890., ste me izvolili poslancem v štajarski deželni zbor. Sedaj se pa moramo ločiti. Za novo volitev ne kandidiram več in bi poslanstva nikakor ne mogel prevzeti. Starost 70 let in vedna bolehnost mi to ne dopuščata. Poslovim se torej od Vas in Vam izrekam najtoplejšo zahvalo za zaupanje, s kojim ste me počastili. Dosluženo poslanstvo si bom vedno v čast in ponos štel, mi bo v dragem spominu. V vrsti dosedajnih poslancev tega okraja — pred menoj so bili voljeni: 1861 Johann Janeschitz, 1867 Alojz Lenček, 1870 Franc Kosar, 1871 Johann Janeschitz, 1874 in 1878 Ignatz Schniderschitz — sem bil jaz tretji narodni zastopnik. Ločim se s trdno nado, da je volilni okraj narodni stvari za vselej zagotovljen. V to Bog pomози! Zdravi!

V Rajhenburgu, dne 24. julija 1896.

Jožef Jerman.

Cerkvene zadeve.

Z birmovanja v marenberški dekaniji.

(Dalje.)

Seveda smo bili vsi mokri skozi in skozi. In zeblo nas je tudi pošteno. Gosp. župnik so bili toliko dobri, da so pustili hitro v peči zanetiti. In zdaj so se nekateri preoblekli, nekateri pa smo se k peči stiskali, kakor po zimi, ter si tako mokro obleko sušili. Pri večerji smo se dokaj okrepčali in tudi znotraj zagreli. Kam pa zdaj k počitku? Farovž je mali, in tukaj ne moremo vsi ostati. Z glavo smo majali in premišljevali, kako bo. Stanovanje nam je že bilo zagotovljeno, toda v 1/2 ure oddaljenem farovžu Sv. Lovrenca v sekavski škofiji. Vsak se je bal, kajti bliskalo je, gromelo in lilo na vse pretege. S krepkim »hajdi na noge« so konec storili našim pomislekom blagi g. Šunko, št.-lovenski župnik. Gosp. župnik iz nemškega Št. Ožbalta in perniški go-

spod provizor sta morala, če tudi nerada, na pot s št.-lovenskim gospodom.

Drugi dan, v četrtek zjutraj, pa je bilo krasno jutro. Toda na Koralpi in pa na Schwaig-i smo videli sneg, in hladno je bilo. Ob 1/2 9. uri se je v cerkvi začelo sv. opravilo. Tukaj, na Muti in v Marenbergu je bila pridiga v slovenskem in nemškem jeziku — ravno tako se je tudi krščanski nauk pri odraslih, kakor pri otrokih v obeh jezikih izpraševal. Take dvojezične župnije so za kateheta in dušnega pastirja pri kršč. naukah prav težavne. Namesto, da bi katehet hitro v svojem nauku napredoval, mora pa še le to, kar je preje v slov. jeziku povedal, ponavljati v nemškem jeziku. Pri tem pa še vse otroke pozorne in pazljive ohraniti, to je prav težavno. Zato, mislim, da se ne motim, ako svoji prejšnji trditvi, da je namreč vsled hudih potov najtežavnejša dekanija marenberška, pridenem še to, da je najtežavnejša tudi radi tega, kar tiče dušno pastirstvo.

Na Pernicah, na Remšniku, v Breznem in v Št. Ožbaltu je pridiga bila slovenska. V Soboti pa se je celo sv. opravilo vršilo le v nemškem jeziku. Slovenski jezik je tam zaspal — le stari še znajo slovenski, mladi bi znali lahko slovenski, ko bi se v šoli še kaj učili. Toda v Soboti je v šoli nemški učni jezik, slovenski jezik pa je popolnoma brez pravice. Pri Sv. Jerneju je bilo le 64 birmancev. — Popoldne ob 1/2 5. uri smo se z milostljivim knezom odpeljali iz Št. Jerneja. Toda sreča nam tudi takrat ni bila mila. Deževalo je zopet, če tudi veliko manje, kakor prejšnji dan. Iz Št. Jerneja je šla vožnja močno navzdol, skoraj tako, kakor prejšnji dan v Krumbah, potem pa iz doline zopet na hrib. V mali uri smo prišli k župni cerkvi sv. Lovrenca nad Ivnikom. Vrli Št. Lovrenčani so našega škofa pozdravili s strelom in zvonjenjem. Pri cerkvi so škof stopili iz voza, ter se v lepo razsvetljeno cerkev podali, da Jezusa v sv. R. Telesu obiščejo. Cerkev je v romanskem slogu zidana, prav visoka in svetla, in kaj lepo z vsem cerkvenim orodjem oskrbljena. Da je ta cerkev tako krasna, zato se morajo zahvaliti svojemu neumorno delavnemu župniku, g. Šunko-tu. Po obisku cerkve so se škof pomudili pol ure pri gostoljubnem gosp. župniku.

Iz Št. Lovrenca se lepo vidi srednje Štajarsko tje do Gradca. To je diven pogled. Koliko cerkvā, trgov, vasic in sel se tukaj vidi! Hribi se lepo vrstijo z dolinami, gozdi se umikajo zelenim vinogradom, med travniki pa se vijejo srebrno se lesketajoče vode in reke. — Škof so se nekaj časa ozirali po nemškem Štajarskem, potem pa smo zopet zasedli svoje prostore na gorskih vozih, in šlo je zopet precej hudo navzdol. Cesta je peljala zdaj za sv. tremi Kralji, podružnico marenberško. Proti 7. uri bili smo na Radlu, kjer sta z 2 kočijama škofa pričakovala marenberški g. dekan in g. kaplan. Tam smo prestopili. O, kak razloček med to in prejšnjo vožnjo! V dobri uri smo bili skozi Marenberg, kjer so škofu na čast zopet iz možnarjev streljali, pri podružnici marenberški, pri Sv. Martinu, od koder gre precej lepa cesta na Remšnik. Ob 1/2 10. uri zvečer so dospeli škof ne Remšnik, kjer so se naravnost podali med strelbo in zvonjenjem v čarobno razsvetljeno cerkev. Na hribih pa so zaplamteli mnogi kresi, ter tako gornji Dravski dolini naznanjali vesel prihod mil. nadpastirja v župniji. (Konec prih.)

Gospodarske stvari.

Zatirajmo volnato ali krvnato uš!

Ta zelo škodljiva uš se širi tudi po naših krajih vedno bolj in bolj. V okolici mariborski n. pr. že ni